

Filozof neoplatoński, Damaskios, w swoim *Komentarzu do Fedona Platona* powiązał problem celu życia filozofa z argumentami na rzecz nieśmiertelności duszy. Celem pracy jest wyłonienie i analiza stanowiska Damaskiosa odnośnie do nieśmiertelności ludzkiej duszy, zaś problem badawczy stanowi pytanie, jak przedstawiała się interpretacja Damaskiosa argumentów na rzecz nieśmiertelności duszy, sformułowanych przez Platona. W pracy bronię tezy, że w ujęciu Damaskiosa nieśmiertelność jest konsekwencją bytowego statusu duszy jako niematerialnej formy substancjalnej będącej zasadą życia.

Pierwszą część pracy stanowi analiza źródeł myśli Damaskiosa, stanowiącej rodzaj syntezy starożytnej filozofii greckiej. Szczególnie znamienne zdają się tu wpływy filozofów Akademii, w której Damaskios był ostatnim diadochem. W drugiej części zostały omówione ujęcia Damaskiosa duszy jako formy substancjalnej trwale związanej z życiem, a także nieśmiertelności duszy w perspektywie trzech dróg życia oczyszczającego: poprzez oderwanie od świata zmysłów, zwrócenie duszy ku sobie oraz kontemplację inteligibiliów, jak również w kontekście niezniszczalności i wieczności. W trzeciej części znalazły się analizy argumentacji na rzecz nieśmiertelności duszy ludzkiej, zgodnie z tym jak rozumiał je Damaskios, uwieńczone konkluzją, że nieśmiertelność jest koniecznym następstwem natury duszy.

Zastosowana metodologia obejmuje: metodę analizy tekstu, metodę metafizycznych wyjaśnień, elementy klasycznego rachunku zdań, jak również metodę filologiczną przy przekładach z języka starogreckiego.

31.09.2025 r.

Justyna Krawiec